

Arrest

nr. 267 569 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U werd geboren als moslim in een religieuze moslimfamilie.

Op 19.10.2018 diende u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U haalde aan dat u gearresteerd werd wegens uw homoseksualiteit. Tijdens deze arrestatie gaf u toe dat u homoseksueel bent. De politieagent M. (...) verkrachtte u meermaals en uiteindelijk werd u vrijgelaten omdat u 3 miljard toman betaalde. Na uw vrijlating vroeg u een visum aan en vertrok u eind december 2017 naar België op bezoek bij uw oom. U keerde terug naar Iran omdat uw oom niet wou dat u

misbruik zou maken van zijn uitnodiging. In Iran vroeg u nogmaals een visum aan voor België en diende op 19.10.2018 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een sjiiitische moslim te zijn. Het Commissariaat-generaal nam op 12.02.2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die op 2.09.2019 deze weigeringsbeslissing integraal bevestigde en concludeerde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, noch aan uw seksuele geaardheid.

Rond kerstmis 2018 werd u uitgenodigd door uw kamergenoot H. Y. A. (...) in het opvangcentrum om mee te gaan naar een protestantse misviering in Kortrijk. U voelde zich al wat gedeprimeerd en u wou niet alleen achterblijven in het opvangcentrum, dus u besloot mee te gaan. Daarnaast was u ook nieuwsgierig aangezien H. (...) u al het één en ander had verteld over het christendom en omdat hij vaak psalmen afspeelde in de kamer. Eens daar aangekomen was u verbaasd door de blijdschap die er heerste en wou u spontaan beginnen dansen op het gezang van de psalmen. U sprong recht en ging op het podium staan waar u de aanwezigen toesprak. In de eerste week van januari vroeg uw kamergenoot of u zin had om mee te gaan naar de kerk van Doornik. U besloot nog eens mee te gaan. U bracht de kerk van Kuurne op de hoogte van uw seksuele geaardheid, waarop zij u lieten weten dat zij niet in staat waren om homoseksuelen te laten toetreden tot de kerk. U besloot om naar een andere kerk te gaan en daar uw seksuele geaardheid te verbergen. Op 21.04.2019 werd u gedoopt in de protestante kerk in Doornik. Op 06.01.2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in aangezien u nu bekeerd was en bijkomende documenten had betreffende uw seksuele geaardheid.

Op 26.11.2020 ontving u een telefoonoproep van uw zus in Iran. Zij vertelde u dat uw vader meegenomen werd naar het kantoor van het Ettela'at. Zij vertelden aan uw vader dat u een afvallige was en het christendom promoot. Uw zus was boos en vroeg u op te houden en niet langer te bellen.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Iran voor uw leven omwille van uw bekering en uw homoseksualiteit.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van de volgende documenten: Twee brieven van de kerk te Doornik, drie brieven van de kerk Gods Ambassade met foto's, drie brieven van Naviderahaie, een Amsterdamse kerk, twee brieven van de kerk in Schaarbeek en een folder over de driedaagse vakantie georganiseerd door deze kerk, twee attesten van de Iraanse kerk te Brussel, uw doopcertificaat, een flashdrive met foto's en video's van uw doop, de kerk en uw seksuele geaardheid, WhatsAppberichten en foto's van uw Bijbelstudie in Luik, drie brieven van uw partner C. (...), drie brieven van uw partner S. (...), drie brieven van de RainbowHouse met foto's en Facebookberichten van uw activiteiten, een gesprek met uw collega uit Iran, een internetartikel, een kopie van de profielen van uw Facebookvrienden uit Iran, foto's van u en S. (...), foto's van u, pastoor G. (...) en J. (...), foto's van een viering voor Iraniërs voor de Iraanse kerk te Brussel, foto's van de protestrally in Antwerpen, WhatsApp berichten over de Bijbelstudie en een printscreen van de leden van de Facebookgroep verbonden aan de Bijbelstudie te Antwerpen, een schrijven van uw advocaat waarin hij de nieuwe elementen in uw huidig verzoek uiteenzet, een email van uw psychologe waarin ze erop aandringt dat u van centrum kan veranderen omwille van de bedreigingen die u ontvangt van landgenoten en een werkcontract. Na uw persoonlijke onderhouden stuurde u nog enkele Bijbelteksten door van Johannes, stukken uit Openbaring en opmerkingen en toevoegingen over de onderhouden zelf.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verzocht het Commissariaat-generaal om te worden bijgestaan door een protection officer en tolk van het vrouwelijke geslacht (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 6, d.d. 18.11.2018). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd u tijdens beide persoonlijke onderhouden zowel een protection officer als een tolk van het vrouwelijke geslacht toegewezen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Iran voor uw leven omwille van uw bekering en uw homoseksualiteit (Verklaring volgend verzoek, 26.02.2020, vraag 19).

In uw huidig verzoek herhaalt u de asielmotieven die u in uw eerste verzoek uiteenzette. In dit verband moet worden benadrukt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus nam omdat uw verklaringen ongeloofwaardig werden geacht. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS inzake uw eerste verzoek en benadrukte dat er zowel aan uw geaardheid als aan de vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast. In uw huidig verzoek houdt u evenwel vast aan de ongeloofwaardig bevonden verklaringen over uw geaardheid en aan de vervolgingsfeiten en beschermingsnood die u uit uw geaardheid voortvloeit(d)en. Het louter herhalen van uw verklaringen kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen (CGVS I p.3,5,6). Uw huidige toevoeging dat de Iraanse autoriteiten in december 2019 of januari 2020 bij uw ouders langs gingen op zoek naar u omwille van uw geaardheid, waardoor uw geaardheid aan uw ouders geopenbaard werd kan evenmin overtuigen (CGVS II p.9). Niet alleen vloeien deze gebeurtenissen voort uit ongeloofwaardig bevonden feiten ook valt het op dat u deze inval noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op 4.01.2019, noch tijdens uw beroep voor de RvV aanbracht. Nochtans verklaarde u destijds dat u regelmatig contact had met uw ouders (CGVS, 1e verzoek d.d. 04/01/2019, p.4). De neergelegde stukken aangaande uw geaardheid vermogen dit evenmin. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u brieven, foto's en activiteiten omtrent uw seksuele geaardheid neerlegt die u al aanbracht in uw eerste verzoek en die toen toen door het CGVS en de RvV werden beoordeeld. Deze stukken kunnen bijgevolg geen nieuw licht laten schijnen op de geloofwaardigheidsbeoordeling gemaakt door het CGVS en de RvV. Wat betreft de drie brieven van C. (...) en S. (...), waarvan u een gelijkaardig exemplaar reeds voorlegde voor de RvV en waarvan u nu extra getuigenissen en foto's voorlegt, moet er in de lijn van de beoordeling van de RvV besloten worden dat deze brieven geen enkele objectieve bewijswaarde hebben en geenszins volstaan als bewijs van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid. De toegevoegde foto's tonen hoogstens aan dat u bevriend bent met deze personen. Wat betreft de drie attesten van de RainbowHouse, waarvan u tijdens uw vorig verzoek ook reeds een gelijkaardig exemplaar voorlegde, blijkt uit de attesten dat u vaak deelneemt aan hun activiteiten, projecten en bijeenkomsten. Hier werd reeds vastgesteld bij de RvV dat er van oprechte betrokkenheid geen sprake is. Een attest toont geenszins aan dat u deelneemt omwille van oprechte redenen. Evenzo dient er vastgesteld te worden dat de andere foto's die u aanbrengt om uw geaardheid te staven slechts kunnen aantonen dat u deelneemt aan activiteiten van de LGBTI gemeenschap in België zonder dat deze foto's uw beweegreden, met name uw geaardheid, staven.

Bijgevolg moet er in uw huidig verzoek besloten worden dat u geen elementen aanbrengt die het geloof in uw asielmotieven verbonden aan uw voorgehouden geaardheid in een nieuw daglicht stellen. Op basis van uw ingeroepen homoseksuele geaardheid en de asielmotieven die u daaraan zou ontleen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Daarnaast brengt u in onderhavig verzoek aan dat u sinds december 2018 bekeerd bent naar het christendom (CGVS I p.3).

Wat uw bekering betreft zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in Europa.

Eerst en vooral bent u niet eenduidig over het moment van uw bekering. Zo verklaart u dat u zich sinds december 2018, met name de eerste keer dat u naar de protestantse kerk van Kuurne ging, als een bekeerd christen beschouwt (CGVS I, p. 7, 13, 14, 16; verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 26.02.2020, vraag 9), terwijl u ook verklaart dat 14 april 2019 uw bekeringsdatum is omdat dan het verlossingsgebed voor u werd gelezen (CGVS I, p. 7). Hierbij dient allereerst opgemerkt te worden dat het erg merkwaardig is dat u hierover geen woord repte tijdens uw persoonlijke onderhoud in het kader van uw eerste verzoek dat plaatsvond op 4 januari 2019. Meer nog, gevraagd tijdens dit persoonlijke onderhoud naar uw religie repliceerde u dat u een sjitische moslim was (CGVS, 1e verzoek d.d. 04/01/2019, p. 3). Tijdens uw tweede verzoek verklaart u dat u geen idee heeft waarom u toen niks vermeldde over uw kerkbezoek. U vergoelijkt dat u op dat moment nog niet bekeerd was en niet wist of het relevant was om te vermelden (CGVS I, p. 15). Deze poging om uw omissie te verklaren staat volledig haaks op uw eerdere stelling dat u zich sinds december 2018 christen beschouwt. Bovendien werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 4 januari 2019 gevraagd of u over al uw problemen hebt kunnen vertellen en werd er gepolst naar uw vrees (CGVS, 1e verzoek d.d. 04/01/2019, p. 12-13). Ook later, bij uw beroepsprocedure voor de RvV, waarvan de zitting op 19 augustus 2019 plaatsvond, repte u met geen woord over uw bekering tot het christendom, nochtans was u op dat moment zelfs al gedoopt (CGVS I, p. 7). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd en u wordt gevraagd waarom u uw bekering niet aanhaalde bij de RvV, dan antwoordt u dat u niet wist dat dit ook als argument zou worden geaccepteerd en dat dit niks te maken had met uw eerste verzoek (CGVS I, p. 15). Ook dit is niet overtuigend. Er kan immers allerm minst aanvaard worden dat u, die uit een strengreligieuze familie komt, toen niet zou geweten hebben dat – een daadwerkelijke - bekering tot het christendom u in Iran ernstige problemen zou geven. Er mag van u verwacht worden dat u al uw redenen voor internationale

bescherming en dus ook uw bekering aanhaalt op het moment dat u in het kader van een verzoek om internationale bescherming gehoord wordt, in het bijzonder omdat er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal expliciet naar uw religieuze overtuiging gevraagd werd en er u gevraagd werd of u nog iets wou toevoegen. Dat u uw bekering pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming aanhaalt, terwijl u tevens uitdrukkelijk verklaart tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een sjiitische moslim te zijn doet ernstig twijfelen aan de door u voorgehouden bekering. Daarenboven valt uw bewering ten tijden van uw onderhoud in 2019 een sjiitisch moslim te zijn ook niet te rijmen met uw huidige uitspraak dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Iran uw geloof in de islam verloren was (CGVS I p.11). Uw bewering dat u tijdens uw onderhoud van uw eerste verzoek heeft uitgelegd dat u eigenlijk niet in de islam geloofde wordt nergens in het verslag van dit onderhoud weerspiegeld (CGVS I p.11-12). Hoewel u inderdaad de strikt religieuze houding van uw familie ter sprake brengt en hun religieuze opvattingen u met uw homoseksuele gevoelens isoleerde haalt u op geen enkel moment aan uw geloof te hebben verloren (CGVS 1e verzoek d.d. 04/01/2019, p. 5,10-11). Bovenstaande tegenstrijdigheden schaden sterk het geloof in het oprechte karakter van uw bekering.

Verder stelt het CGVS vast dat u vaag en weinig diepgaand praat over uw motivatie tot bekering en het eigenlijke bekeringsproces. Als reden van uw afkeer tegenover de islam haalt u uw homoseksualiteit en het geweld in de islam aan (CGVS I, p. 11). Zo verklaart u dat uw afkeer werd ontwikkeld toen u besepte dat homoseksualiteit nooit geaccepteerd zal worden in de islam (CGVS I, p. 11). U gaat verder dat u de islamitische God moet vrezen omdat hij u zal straffen voor uw geaardheid (CGVS I, p. 11). Tijdens uw eerste verzoek haalt u het verhaal aan van Lot en hoe God de stamleden vermoordde omdat ze homoseksueel waren (CGVS, 1e verzoek d.d. 04/01/2019, p. 10-11). Dit verhaal dat nochtans ook in de Bijbel staat, heeft u ofwel tot op heden nog niet gelezen in de Bijbel, of verkiest u om de gelijkenissen te negeren. U haalt aan dat het onmogelijk is om als homoseksuele moslim door het leven te gaan, maar dat wel kan als homoseksuele christen (CGVS I, p. 7). Dan is het toch wel opmerkelijk dat u niet langer welkom was in de protestantse kerk van Kuurne, nadat u hen informeerde over uw homoseksualiteit (CGVS I, p. 14-15). Dat u hier geen probleem van maakt en geen afkeer ontwikkelt tegenover het christendom omdat het net hetzelfde doet zoals de islam, is frappant. Integendeel, u besluit gewoon naar een andere kerk te gaan en uw seksuele geaardheid daar te verzwijgen aangezien u vindt dat dit losstaat van uw activiteiten in de kerk (CGVS I, p. 14-15). Dit is niet ernstig. Ongeacht het geloof in uw eigen geaardheid dient u uw eigen beweegredenen om de islam te verlaten en het christendom te vervoegen op aannemelijke wijze te kunnen uiteenzetten. Het is niet plausibel dat u niks te maken wilt hebben met de islam wegens haar opinie tegenover homoseksuelen, maar u dit aspect compleet negeert in het christendom. Wanneer u wordt gevraagd of u onderzoek heeft gedaan wat de Bijbel aanhaalt over homoseksualiteit antwoordt u bevestigend en vertelt u dat u de vier evangeliën heeft gelezen en daar niks over homoseksualiteit heeft gelezen (CGVS I, p. 17). Wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u op zoek bent gegaan wat de Bijbel zegt over homoseksualiteit, geeft u toe dat u geen onderzoek hebt gedaan wat er in de Bijbel staat omtrent homoseksualiteit (CGVS I, p. 17-18). Ook dit bevestigt uw gebrek aan interesse in uw nieuwe religie. Uw verklaring dat u wel met uw christelijke vrienden die homoseksueel zijn erover heeft gesproken en zij u vertelden dat het geen probleem is volstaat echter niet (CGVS I, p. 18). Zeker aangezien het in de kerk van Kuurne weldegelijk een probleem vormde en de Bijbel meerdere paragrafen bevat waarin homoseksualiteit veroordeeld wordt mag er verwacht worden dat u op zoek zou gaan naar meer informatie betreffende de visie over homoseksualiteit in het christendom. Het is merkwaardig dat u zelf niet op zoek ging in de Bijbel wat deze zegt over homoseksualiteit, zeker aangezien dit uw voornaamste struikelpunt was in de islam. Deze vaststelling zet de oprechtheid van uw bekering tot het christendom zeer sterk op de helling.

Ook uw eerste kennismaking met het christendom getuigt niet van een oprechte interesse. Zo kwam u in contact met het christendom omdat uw kamergenoot H. Y. A. (...) u meevroeg naar de kerk in Kuurne rond 25 of 26 december 2018 (CGVS I, p. 13). U verklaart dat als enige reden dat u besloot mee te gaan was omdat u anders alleen in het centrum zou moeten blijven (CGVS I, p. 13). Dit is niet aannemelijk. Het kan niet dat het volledige opvangcentrum christen is en iedereen naar de kerk in Kuurne ging op die dag, wat u zelf na confrontatie ook bevestigt (CGVS I, p. 13). Daarnaast vertelt u dat u interesse kreeg omdat H. Y. A. (...) soms naar psalmen luisterde, hij vertelde over het boek en u was gecharmeerd door zijn karakter aangezien hij heel respectvol met iedereen omging (CGVS I, p. 13). U linkt zijn gedrag met zijn geloof aangezien u toch wel wat veranderingen in hem gezien heeft. Zo verklaart u dat hij die goede eigenschappen al had, maar deze nog versterkt werden door zijn geloof (CGVS I, p. 14). Nochtans was H. Y. A. (...) al bekeerd in Iran, dus is het onwaarschijnlijk dat u deze gedragsverandering kon opmerken bij uw kamergenoot (CGVS I, p. 14). De vaststelling dat ook uw verklaringen over de wijze waarop u voor het eerst met het christendom in aanraking kwam niet kunnen overtuigen haalt het geloof in uw daadwerkelijke bekering verder onderuit.

Daarnaast mag de snelheid waarmee u tot het christendom toetrad zeker verbazen. U verklaart immers dat u zich in december 2018 tijdens uw eerste deelname aan een misviering te Kuurne reeds als christen beschouwde (CGVS I, p. 7, 13, 14; verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 26.02.2020, vraag 9). Dat u reeds tijdens uw eerste echte aanraking met het christendom uw geloof overboord gooit en een nieuw geloof aanneemt is zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen is allerm minst ernstig en getuigt derhalve geenszins van een oprechte diepgaande bekering. Ook aan uw doopsel ging geen intensief inwijdingsproces vooraf. U verklaart in april, drie of vier maanden na uw kennismaking met het christendom, reeds gedoopt te zijn in de kerk van Doornik. Uit uw verklaringen blijkt ook dat er geen vereiste was om gedoopt te mogen worden, evenmin was hieraan een voorbereiding gekoppeld (CGVS I, p. 16). Het was de pastoor die oordeelde dat uw verzoek om gedoopt te worden oprecht was (CGVS I, p. 16). Wanneer gevraagd wordt naar uw kennis antwoordt u dat uw kennis niet vergevorderd was, maar u wel de vier evangeliën had doorgenomen met de groep en dat dit voldoende was om gedoopt te worden (CGVS I, p. 16). Daarna valt u in herhaling dat u gefascineerd was door de komst van Christus, over zijn geboorte en zijn dood (CGVS I, p. 17). Er wordt u later nogmaals gevraagd of u ondertussen de volledige Bijbel heeft gelezen waarop u 'nee' antwoordt (CGVS I, p. 17). Gevraagd wat u wel heeft gelezen, antwoordt u het 'boek van Mattheus' (CGVS I, p. 17) en bij het doorvragen antwoordt u opnieuw dat u de vier evangeliën hebt gelezen (CGVS I, p. 17). Uw verklaringen overtuigen niet. Dat u bovendien anderhalf jaar na uw bekering enkel de vier evangeliën zou gelezen hebben overtuigt andermaal niet van een oprechte interesse in het christendom. Wanneer er u gevraagd wordt waarom u zo'n haast had om gedoopt te worden, dan antwoordt u dat u niet langer wou wachten (CGVS I, p. 17). Volgens uw verklaringen had u de rust gevonden waar u naar op zoek was en u wou dat permanent maken door middel van het doopsel. U wist zeker dat u op dit pad wou blijven (CGVS I, p. 17). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst en u dusdanig overtuigd was om zich te laten dopen, zonder zich te verdiepen in de Bijbel en het christendom zelf, roept tevens zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, wat uit uw verklaring niet het geval blijkt te zijn. Dat u een bekering als zeer eenvoudig voorstelt doet sterk afbreuk aan uw eigen intrinsieke motivatie tot bekering. Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan uw oprecht religieus engagement in België, ter staving waarvan u foto's, een doopcertificaat en een twee attesten van de kerk te Doornik, twee brieven van Gods Ambassade, drie brieven van Naviderahaie, drie brieven van de kerk te Schaarbeek, twee attesten van de Iraanse kerk in Brussel en een flashdrive met foto's en video's van uw doop en de kerk neerlegt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dit wordt bevestigd door uw eigen verklaring waaruit blijkt dat u slechts twee online lessen mee volgde terwijl er meerdere lessen georganiseerd waren. Wanneer u wordt gevraagd waarom u er slechts twee lessen mee volgde terwijl er meerdere georganiseerd werden, moet u toegeven dat u het eigenlijk zelf ook niet weet (CGVS I, p. 5). Dat u regelmatig naar verschillende kerken en bijeenkomsten gaat en er gedoopt bent, zoals de neergelegde stukken staven, toont op zich immers de oprechtheid van uw bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw opportunistische kerkgang in België als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran.

Uw activiteiten op de sociale media, u verklaarde een Facebookprofiel ([https://www.facebook.com/h.\(...\).98](https://www.facebook.com/h.(...).98)) te bezitten via dewelke u de christelijke boodschap verkondigt, kunnen evenmin inzage bieden in uw beweegredenen en doen bijgevolg aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Gezien uw bekering niet geloofwaardig geacht wordt en uw berichten op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen. Dat u daarnaast in december 2019 verschillende katholieke afbeeldingen post op uw Facebookprofiel, tonen aan dat u afbeeldingen deelt zonder de inhoud er van te kennen en niet op de hoogte bent van de kernwaarden van het protestantisme (CGVS I, p. 10). Bovendien moet erop gewezen worden dat hoewel u beweert 1800 Facebookvrienden te hebben u uw Facebookvrienden afschermt er uit het zeer beperkte aantal likes dat u krijgt afgeleid kan worden dat uw vriendengroep op Facebook erg klein is of minstens dat uw berichten weinig weerklank krijgen (CGVS II p.3). Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u op basis van uw gebruik van sociale media als christen gepercipieerd zou worden in Iran. Evenmin deze gevolgtrekking genomen worden op basis van uw deelname aan een protestactie in Antwerpen. Hoewel u in de foto's te zien bent verschijnt u als een deel van een grotere groep, bent u erg moeilijk herkenbaar door het mondkapje dat u draagt en wordt er geen gewag gemaakt van uw naam. In de reportage komt u niet in beeld. Derhalve kan evenmin uit

uw eenmalige deelname aan een betoging waarbij u niet-identificeerbaar in beeld gebracht wordt afgeleid worden dat u een beschermingsnood zou hebben omdat u van apostasie verdacht zou worden. Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hierbij dient eveneens aangestipt dat er geen aanwijzingen zijn dat men in uw thuisland op de hoogte zou zijn van uw bekering. Op 1 december 2020 ontving het Commissariaat-generaal een e-mail waarbij u liet weten dat uw familie op de hoogte werd gebracht van uw bekering naar het christendom en dat uw vader werd meegenomen naar het politiekantoor voor ondervraging. Echter kan er aan deze gebeurtenis om verschillende redenen geen geloof worden gehecht. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op 18.02.2021 dat uw familie op de hoogte werd gebracht van uw bekering toen de autoriteiten uw vader meenamen (CGVS II, p. 8). Echter verklaarde u reeds op 26 februari 2020 bij uw motivatie van uw volgend verzoek dat uw familieleden op de hoogte zijn gekomen van uw bekering (verklaring volgend verzoek d.d. 26.02.2020, vraag 19). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, ontkende u deze volledig en antwoordt u dit niet te hebben gezegd en dat dat wel een vergissing moet zijn (CGVS II, p. 16). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. U haalt plots aan dat dat gesprek moeilijk is verlopen want de tolk was verkouden en onwel (CGVS II, p. 16). Nochtans werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 14.09.2020 expliciet gevraagd of u opmerkingen wilde maken bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, wat u toen naliet te doen (CGVS I, p. 3). Daarenboven heeft u geen enkele info over de inval van het ettelat. Zo heeft u geen idee hoe de inval verlopen is, wie langskwam, met hoeveel ze waren, wie er thuis was op dat moment, of er een huiszoeking plaats vond en naar waar uw vader werd meegenomen (CGVS II, p. 10-11). U vermoedt dat u officieel in beschuldiging bent gesteld aangezien de autoriteiten langskwamen (CGVS II, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt of u op één of andere manier nog probeerde om meer informatie te verkrijgen over de inval, antwoordt u dat u dat niet probeerde (CGVS II, p. 12). U liet na u beter te informeren bij uw familie over de inval omdat zij volgens uw verklaringen niet willen dat u nog langer contact met hen opneemt (CGVS II, p. 12). Ook via uw oom liet u na meer informatie te verschaffen over de inval omdat u speculeert dat uw familie niet zal willen praten over u (CGVS II, p. 13). Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Voorts kan er, gezien de ongeloofwaardigheid van uw bekering, evenmin begrepen worden waarom u zou doorgaan met het posten van christelijke berichten onder uw eigen naam op sociale media indien dit inderdaad de aandacht van de Iraanse overheid trok en u en uw familie schade berokkent (CGVS II p.5-7). Dat u ter verantwoording naar stukken uit de Bijbel en uw verplichting om te prediken verwijst kan gezien het onoprechte karakter van uw bekering niet overtuigen (CGVS II p.14,15). Tenslotte kan er bijkomend gewezen worden op uw verklaringen van een eerdere inval van de Iraanse veiligheidsdiensten naar aanleiding van uw geaardheid omstreeks december 2019 of januari 2020. Zoals hierboven reeds aangehaald kan er aan deze inval geen geloof worden gehecht waardoor ook het geloof in de geheel gelijkaardige latere inval ondermijnd wordt (CGVS II p.5-7,9). Daar u zowel tegenstrijdige als zeer vage en onaannemelijke verklaringen aflegt over uw aanwijzing dat de Iraanse overheid van uw bekering op de hoogte is en hieromtrent penalisierend wilt optreden dient er besloten te worden dat er aan uw verklaringen hierover geen geloof kan worden gehecht en er bijgevolg geen aanwijzingen voorhanden zijn dat de Iraanse overheid op de hoogte zou zijn van uw voorgehouden bekering.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Zo legt u een internetartikel voor in verband met de situatie van religieuze minderheden in Iran. Dit is informatie die reeds bekend is bij het commissariaat-generaal, maar aangezien uw bekering als ongeloofwaardig wordt beschouwd, heeft dit geen betrekking op u. Ook legt u gesprekken voor met een collega uit Iran die ook bekeerd is naar het christendom en een werkcontract. Maar ook dit kan de beslissing niet omvormen. De uiteenzetting van uw advocaat inzake uw nieuwe elementen valt volledig samen met uw verklaringen hieromtrent.

Op 29 september 2020 verstuurde uw advocaat een e-mail naar het Commissariaat-generaal met opmerkingen betreffende uw persoonlijk onderhoud. Op 8 maart 2021 stuurden zowel u als uw advocaat

nogmaals een e-mail naar het Commissariaat-generaal met opmerkingen betreffende uw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen bij uw persoonlijke onderhouds werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en de artikelen 48/3 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij terugkeer naar Iran voor haar leven vreest omwille van haar homoseksuele geaardheid en haar bekering (administratief dossier, stuk 8, map 'deel DVZ', verklaring volgend verzoek d.d. 26/02/2020, vraag 19; administratief dossier, stuk 5, map 'Bijkomende informatie', notities CGVS d.d. 18/02/2021, p. 13-14).

2.2.5. Vooreerst is de Raad van oordeel dat verwerende partij dient te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek geen elementen aanbrengt die de bij haar eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde geaardheid en de problemen die zij daarom zou hebben meegemaakt in Iran kunnen herstellen.

2.2.6. De Raad wijst er in dit verband op dat in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij reeds werd geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde homoseksuele geaardheid en de problemen die zij omwille hiervan in Iran meemaakte. Om die reden werd inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op 12 februari 2019 door verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 225.603 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2019 (zie bijlage 4 van het verzoekschrift), waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij, in het bijzonder haar voorgehouden homoseksuele geaardheid en de problemen die zij omwille hiervan meemaakte in Iran, ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek (RVS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen.

2.2.7. *In casu* stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen overtuigende nieuwe elementen bijbrengt die van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar beweerde homoseksuele geaardheid en de problemen die zij daarom meemaakte in Iran te herstellen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter vasthouden aan ongeloofwaardig bevonden verklaringen over haar geaardheid en aan de vervolgingsfeiten en beschermingsnood die uit haar geaardheid voortvloeit, geenszins volstaat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de verklaring van verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten in december 2019 of januari 2020 bij haar ouders langsgingen op zoek naar haar omwille van haar geaardheid, waardoor haar geaardheid aan haar ouders geopenbaard werd (notities CGVS d.d. 18/02/2021, p. 9), wijst de Raad erop dat deze beweerde gebeurtenis louter voortvloeit uit ongeloofwaardig bevonden feiten, waardoor hieraan evenmin enig geloof kan worden gehecht. Waar inzake deze inval in de bestreden beslissing nog opgemerkt wordt dat verzoekende partij deze inval niet ter sprake bracht bij haar eerste verzoek,

meent de Raad dat verzoekende partij dienaangaande terecht aanvoert dat dit haar niet verweten kan worden. Immers had deze inval in december 2019 of januari 2020 nog niet plaatsgevonden op het moment van haar persoonlijk onderhoud op 4 januari 2019 en haar beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het arrest op 2 september 2019 werd uitgesproken. De Raad is evenwel van oordeel dat desbetreffend motief in de bestreden beslissing een overtollig motief betreft, nu niettemin onverminderd overeind blijft dat deze gebeurtenis louter voortvloeit uit ongeloofwaardig bevonden feiten en er derhalve hoe dan ook geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Ook de door verzoekende partij bijgebrachte stukken inzake haar homoseksuele geaardheid werpen geen ander licht op de eerdere beoordeling in het kader van haar eerste verzoek dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde geaardheid. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers terecht het volgende overwogen: *“De neergelegde stukken aangaande uw geaardheid vermogen dit evenmin. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u brieven, foto’s en activiteiten omtrent uw seksuele geaardheid neerlegt die u al aanbracht in uw eerste verzoek en die toen toen door het CGVS en de RvV werden beoordeeld. Deze stukken kunnen bijgevolg geen nieuw licht laten schijnen op de geloofwaardigheidsbeoordeling gemaakt door het CGVS en de RvV. Wat betreft de drie brieven van C. (...) en S. (...), waarvan u een gelijkaardig exemplaar reeds voorlegde voor de RvV en waarvan u nu extra getuigenissen en foto’s voorlegt, moet er in de lijn van de beoordeling van de RvV besloten worden dat deze brieven geen enkele objectieve bewijswaarde hebben en geenszins volstaan als bewijs van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid. De toegevoegde foto’s tonen hoogstens aan dat u bevriend bent met deze personen. Wat betreft de drie attesten van de RainbowHouse, waarvan u tijdens uw vorig verzoek ook reeds een gelijkaardig exemplaar voorlegde, blijkt uit de attesten dat u vaak deelneemt aan hun activiteiten, projecten en bijeenkomsten. Hier werd reeds vastgesteld bij de RvV dat er van oprechte betrokkenheid geen sprake is. Een attest toont geenszins aan dat u deelneemt omwille van oprechte redenen. Evenzo dient er vastgesteld te worden dat de andere foto’s die u aanbrengt om uw geaardheid te staven slechts kunnen aantonen dat u deelneemt aan activiteiten van de LGBTI gemeenschap in België zonder dat deze foto’s uw beweegreden, met name uw geaardheid, staven.”.*

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat *“de nieuwe documenten neergelegd in het kader van een volgend verzoek niet automatisch aan de kant geschoven (mogen) worden zonder voorafgaand onderzoek”* en dat *“(d)e bestreden beslissing die stelt dat de beoordeling van verzoekers seksuele oriëntatie reeds vaststaat na zijn eerste aanvraag om internationale bescherming (...) hiermee de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM (schendt)”*, onderstreept de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, verwerende partij zich geenszins beperkt heeft tot de loutere motivering dat de beoordeling van haar geaardheid reeds vaststaat zonder de nieuwe elementen die zij in dit verband bijbracht bij haar tweede verzoek te onderzoeken. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen wel degelijk werden onderzocht, doch dat geoordeeld werd dat deze elementen niet van aard zijn een ander licht te werpen op de eerdere beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar homoseksuele geaardheid en de problemen die zij omwille hiervan zou hebben gekend in Iran.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het door haar bijgebrachte attest van het *Rainbowhouse* d.d. 31 januari 2020 een belangrijke aanwijzing vormt van de geloofwaardigheid van haar geaardheid, nu het de mening formuleert van een expert over haar seksuele geaardheid, aangezien uit het rapport *“Kwetsbare personen met specifieke opvangnaden. Definitie, identificatie, zorg.”* d.d. 6 december 2018 van Fedasil (bijlage 14 van het verzoekschrift) blijkt dat *Rainbowhouse* een specifieke deskundigheid heeft, erkend door de overheid, met betrekking tot de begeleiding van LGBTQI+ asielaanvragers en vluchtelingen, is de Raad evenwel van oordeel dat verwerende partij terecht motiveert dat dit attest niet volstaat om de oprechtheid van de door haar beweerde geaardheid aan te tonen. Dat dit attest werd opgesteld door een organisatie die een specifieke deskundigheid heeft voor wat betreft de begeleiding van LGBTQI+ asielaanvragers en vluchtelingen, doet hieraan geen enkele afbreuk. De Raad onderstreept dat het loutere feit dat verzoekende partij op regelmatige basis deelneemt aan hun activiteiten geenszins aantoon dat zij ook omwille van oprechte redenen deelneemt aan de activiteiten. Waar daarnaast in het attest nog verwezen wordt naar verschillende psychosociale gesprekken die verzoekende partij zou hebben gehad en tijdens de welke zij op coherente, gedetailleerde en geloofwaardige wijze haar relaas inzake haar geaardheid en gevreesde vervolging bij terugkeer naar Iran uiteen zou hebben gezet, waardoor er geen redenen zijn om te twijfelen aan haar relaas, benadrukt de Raad dat in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij verschillende vaststellingen werden gedaan op basis waarvan werd geoordeeld dat allerminst geloof kan worden gehecht aan haar relaas en haar voorgehouden homoseksuele geaardheid. De loutere bemerking dat zij

tijdens verschillende psychosociale gesprekken op coherente, gedetailleerde en geloofwaardige wijze haar relaas inzake haar geaardheid en gevreesde vervolging bij terugkeer naar Iran uiteen zou hebben gezet, doet geen enkele afbreuk aan deze vaststellingen en volstaat geenszins om de door verzoekende partij beweerde homoseksuele geaardheid aan te tonen.

Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat de door haar bijgebrachte stukken, waaronder de foto's, aantonen dat zij actief deelneemt aan activiteiten met betrekking tot de LGBTQI+ gemeenschap en derhalve een indicatie vormen van haar inzet en betrokkenheid bij de LGBTQI + gemeenschap, wijst de Raad erop dat deze activiteiten op zich niet van aard zijn haar beweerde homoseksuele geaardheid aan te tonen. In het arrest nr. 225 603 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2019 werd er reeds door de Raad op gewezen dat gezien de vaststelling dat aan de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij niet het minste geloof kan worden gehecht, haar uitgesproken activisme in België ten bate van de homoseksuele gemeenschap en het zich veelvuldig uiten als zijnde homoseksueel in België een louter opportunistisch karakter heeft teneinde zich op deze wijze te verzekeren van een verblijfsmachtiging in het Rijk. Door louter opnieuw te verwijzen naar haar activiteiten voor de LGBTQI+ gemeenschap, werpt zij hierop geenszins een ander licht.

Met betrekking tot de stukken inzake haar geaardheid die door verzoekende partij bij het verzoekschrift worden gevoegd (bijlagen 5-8 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegde stukken (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, docs. 6-8) geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verwerende partij, waarbij deze stukken duidelijk in overweging werden genomen.

2.2.8. Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde bekering tot het christendom, onderstreept de Raad dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van haar bekering en dat haar religieuze activiteiten in Europa een opportunistisch karakter vertonen. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (i) verzoekende partij niet eenduidig is over het moment van haar bekering; (ii) zij vaag en weinig diepgaand praat over haar motivatie tot bekering en het eigenlijke bekeringsproces; (iii) haar eerste kennismaking met het christendom niet getuigt van een oprechte interesse; en (iv) de snelheid waarmee zij tot het christendom toetrad verbaast.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.9.1. Inzake de vaststelling dat zij niet eenduidig is over het moment van haar bekering, werpt verzoekende partij op dat verwerende partij het moment van haar kennismaking met het christelijk geloof verwisselt met de datum waarop verzoekende partij zich officieel als bekeerd tot het christendom beschouwt. Wat betreft het feit dat zij haar bekering niet vermeldde tijdens haar beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van haar eerste verzoek, merkt verzoekende partij op dat dit *“een persoonlijke démarche”* was en dat zij dit niet heeft aangehaald omdat het niet de reden van haar vlucht uit Iran betrof. Het feit dat zij haar bekering niet vermeldde bij haar eerste verzoek, toont aan dat haar bekering niet opportunistisch is.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat zij zich sinds december 2018, met name de eerste keer dat zij naar de protestantse kerk van Kuurne ging, als een bekeerd christen beschouwt (administratief dossier, stuk 5, map 'Bijkomende informatie', notities CGVS d.d. 14/09/2020, p. 7, 13, 14, 16; verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 9). Het is dan ook wel degelijk inconsistent met deze verklaring dat verzoekende partij anderzijds stelt dat 14 april 2019 haar bekeringsdatum is omdat dan het verlossingsgebed voor haar werd gelezen (*“En op 14 april 2019 is dat mijn bekeringsdatum want op die dag werd het verlossingsgebed voor mij gedaan. Ik zie dat als mijn moment van bekering.”* (notities CGVS d.d. 14/09/2020, p. 7)). De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen over sinds wanneer zij zichzelf beschouwt als christen, ondergraaft op ernstige wijze de door haar voorgehouden bekering tot het christendom.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen afdoende verklaring aanbiedt voor het feit dat zij haar bekering niet vermeldde tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Waar zij stelt dat haar bekering niet de reden van haar vlucht uit Iran betrof, wijst de Raad op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat niet aanvaard kan worden dat verzoekende partij, die uit een

strengreligieuze familie komt, toen niet zou geweten hebben dat – een daadwerkelijke – bekering tot het christendom haar in Iran ernstige problemen zou geven. In dat licht mag dan ook van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij van haar bekering melding zou hebben gemaakt. Zij het bovendien herhaald dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek verklaart zich sinds december 2018 als een bekeerd christen te beschouwen (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 9), doch tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek dat plaatsvond op 4 januari 2019 uitdrukkelijk verklaarde dat zij een sjiitische moslim was (notities CGVS 1ste verzoek d.d. 04/01/2019, p. 3). Ook haar huidige verklaring dat zij de laatste jaren voor haar vertrek uit Iran haar geloof in de islam verloren was (notities CGVS d.d. 14/09/2020, p. 11) valt niet te rijmen met haar verklaring bij haar eerste verzoek een sjiitisch moslim te zijn.

Deze tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen ondergraven op ernstige wijze het oprechte karakter van haar bekering.

2.2.10.1. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het niet plausibel is dat zij niets te maken wilt hebben met de islam wegens zijn opinie tegenover homoseksuelen, maar dit aspect compleet negeert in het christendom, meent verzoekende partij dat dit niet kan worden afgeleid uit haar verklaringen. Zij verwijst naar pagina's 17-18 van de notities van het persoonlijk onderhoud van 14 september 2020 – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij desbetreffend gehoorverslag (bijlage 15 van het verzoekschrift) – en duidt erop dat zij reeds verklaarde dat zij zich aanvaard voelt door God in het christelijke geloof, terwijl dit niet het geval was in de islam.

2.2.10.2. De Raad onderstreept evenwel de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen probleem blijkt te maken van het feit dat zij omwille van haar homoseksualiteit niet langer welkom was in de protestantse kerk van Kuurne, en daarentegen besluit gewoon naar een andere kerk te gaan en haar homoseksuele geaardheid daar te verzwijgen aangezien zij vindt dat dit losstaat van haar activiteiten in de kerk. Dat zij aangeeft dat haar afkeer tegenover de islam werd ontwikkeld toen zij besepte dat homoseksualiteit nooit geaccepteerd zal worden in de islam (notities CGVS d.d. 14/09/2020, p. 11), doch vervolgens er geen probleem van maakt wanneer zij ook bij de beleving van haar christelijke geloof haar homoseksualiteit moet verbergen, en niet eveneens een afkeer ontwikkelt tegenover het christendom omdat het net hetzelfde doet zoals de islam, is geenszins ernstig. Door louter te verwijzen naar haar verklaringen waarin zij stelde niet te denken dat homoseksuelen in het christendom worden uitgesloten en dat zij zich aanvaard voelt door God in het christelijke geloof (notities CGVS d.d. 14/09/2020, p. 17-18) – terwijl uit haar persoonlijke ervaring het tegendeel blijkt, nu zij ook bij de beleving van haar christelijke geloof haar homoseksuele geaardheid moet verbergen – werpt zij hierop geenszins een ander licht.

2.2.11.1. Verder benadrukt verzoekende partij nog dat zij regelmatig naar de kerk gaat en reeds werd gedoopt. Tevens verwijst zij naar de documenten die zij bijbracht omtrent haar religieuze activiteiten in België, dewelke zij opnieuw als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 9-13). Verzoekende partij meent dat zij als christen het risico loopt onderworpen te worden aan behandeling die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 EVRM. Zij verwijst desbetreffend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en verschillende rapporten omtrent de situatie van christelijke bekeerlingen in Iran (zie bijlagen 16-17 van het verzoekschrift).

2.2.11.2. De Raad benadrukt evenwel dat uit wat voorafgaat blijkt dat geenszins sprake is van een oprechte bekering tot het christendom en dat het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe (beweerde) geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Gelet op het onoprechte karakter van haar bekering, kan door de Raad niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

De Raad onderstreept dat het feit dat zij regelmatig naar de kerk gaat en werd gedoopt op zich niet de oprechtheid van haar bekering aantoon.

Voorts bemerkt de Raad dat inzake de activiteiten van verzoekende partij op de sociale media en haar deelname aan een protestactie in Antwerpen door verwerende partij terecht het volgende wordt overwogen: *“Uw activiteiten op de sociale media, u verklaarde een Facebookprofiel ([https://www.facebook.com/h.\(...\).98](https://www.facebook.com/h.(...).98)) te bezitten via dewelke u de christelijke boodschap verkondigt, kunnen evenmin inzage bieden in uw beweegredenen en doen bijgevolg aan voorgaande vaststellingen*

betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Gezien uw bekering niet geloofwaardig geacht wordt en uw berichten op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen. Dat u daarnaast in december 2019 verschillende katholieke afbeeldingen post op uw Facebookprofiel, tonen aan dat u afbeeldingen deelt zonder de inhoud er van te kennen en niet op de hoogte bent van de kernwaarden van het protestantisme (CGVS I, p. 10). Bovendien moet erop gewezen worden dat hoewel u beweert 1800 Facebookvrienden te hebben u uw Facebookvrienden afschermt er uit het zeer beperkte aantal likes dat u krijgt afgeleid kan worden dat uw vriendengroep op Facebook erg klein is of minstens dat uw berichten weinig weerklank krijgen (CGVS II p.3). Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u op basis van uw gebruik van sociale media als christen gepercipieerd zou worden in Iran. Evenmin deze gevolgtrekking genomen worden op basis van uw deelname aan een protestactie in Antwerpen. Hoewel u in de foto's te zien bent verschijnt u als een deel van een grotere groep, bent u erg moeilijk herkenbaar door het mondkapje dat u draagt en wordt er geen gewag gemaakt van uw naam. In de reportage komt u niet in beeld. Derhalve kan evenmin uit uw eenmalige deelname aan een betoging waarbij u niet-identificeerbaar in beeld gebracht wordt afgeleid worden dat u een beschermingsnood zou hebben omdat u van apostasie verdacht zou worden.”.

Verder wijst de Raad erop dat in verband met de (onoprechte en opportunistische) geloofsactiviteiten van verzoekende partij in België in de bestreden beslissing nog dienstig verwezen wordt naar de “COI Focus” betreffende “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1), waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Volgens deze informatie zijn het personen die al een verhoogd risico profiel hadden – hetgeen verzoekende partij echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk heeft gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens op uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Iraanse overheid op de hoogte is van haar voorgehouden bekering. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die deze vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van het EHRM en verschillende rapporten omtrent de situatie van christelijke bekeerlingen in Iran, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde bekering tot het christendom en dat dan ook niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Een verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en verschillende rapporten omtrent de situatie van christelijke bekeerlingen in Iran, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT